

GRANNAKRÍGGJ

Systkinabørn stríðast um p-pláss

Dómarin bað partarnar royna einaferð enn at finna eina loysn sjálvir, tí um hann skal døma, kann annar parturin standa eftir við ongum.

Danjal av Rana

Eitt familjustríð um ein atkomuveg og eitt parkeringspláss endaði í rættinum í síðstu viku. Tað eru tvey systkinabørn, sum nú eru grannar, sum í tvey ár hava ligið í stríð um rættin til eitt parkeringsøki.

Húsini hjá teimum báðum liggja á grundstykkinum, sum abbi teirra í sínari tíð átti. Síðani bleiv stykkið sundurlisið í tríggar partar, ein til abban, ein til sonin og ein til dóttirina. Sonurin bygdi hús á sínum øki í sjevtiárunum, meðan dóttirin ongantíð bygdi á sínum øki.

Atkoman til húsini hevur altíð verið heldur knortlut. Upprunaliga gekk ein vegur gjøgnum stykkið hjá dótrini, sum bæði abbin og sonur hansara brúktu og síðani parkeraðu hvør í sínum lagi við hús síni.

Í áttatiárunum fer kommunan undir at breiðka høvuðsvegin fram við húsunum og avger tá at leggja ein nýggjan veg niðan til húsini gjøgnum eina grannaogn, sum kommunan átti. Nú gongur atkomuvegurin til húsini altso niðan framvið sunnan fyri húsini hjá soninum, síðani inn á grundøkið hjá abbanum og yvir til húsini bæði. Parkeringsøkið hjá soninum liggur norðan fyri húsini. Enn sum áður hava abbin og sonur hansara báðir koyrt niðan eftir vegnum, inn gjøgnum ognina hjá abbanum og síðani sett bilin fram við húsunum.

Lat okkum so spola fram til

okkara tíð. Nú hevur abbasonurin keypt húsini hjá abbanum og óbygda grundstykkið hjá mammu síni. Fyri trimum árum síðani keyptir so abbadóttirin húsini hjá pápa sínum.

Garðurin stjól p-plássið

Og so er tað, at stríðið byrjar.

- Mitt á nátt setti hann bráðliga ein garð upp, sum forðar okkum at nýta okkara parkeringsøkið, sigur abbadóttirin um systkinabarnið. Hon vil tí hava dómaran at døma systkinabarnið at taka garðin niður aftur og viðurkenna, at tey hava rætt at koyra inn eftir hansara ogn yvir á sítt parkeringsøkið, eins og pápi hennara gjørdi, tá hann átti húsini.

Abbasonurin vísir á sínari síðu til, at vegurin liggur inni á sínari ogn og at partur av parkeringsøkinum hjá systkinabarninum eisini liggur inni á sínari ogn. Tá nú systkinabarnið, síðani hon keypti húsini frá pápa sínum, hevur grivið út aftan fyri húsini til fleiri nýggj parkeringspláss, helt hann tað mundi vera í lagi, at hann setti ein garð upp millum ognirnar, fram við markinum.

- Og hann bleiv bygdur á alljósum degi, ikki á miðjari nátt, segði maðurin.

Hava ríkiligt av parkeringsmøguleikum

Hann vísir á, at hóast tey ikki

longur kunnu koyra sama veg inn á gamla parkeringsplássið, so er framvegis atgongd inn á nýggja parkeringsplássið og haðani inn á gamla parkeringsplássið – og nú uttan at systkinabarnið mugu koyra inn á hansara ogn.

Sakførarin vísti á, at sambært skjølum hjá kommununi var atkomuvegurin niðan til húsini hjá abbanum, meðan sonur hansara skuldi gera sær eitt parkeringsøki nærri høvuðsvegnum. Hann vísti eisini á, at kvinnan hevði góðar møguleikar at gera onnur parkeringsøki, umframt tey nýggju, sum

longu eru gjørd, og bilhúsið, sum hon ætlar at byggja.

Hesum uppskotum havnaði kvinnan tó, tí at so bleiv ov langt at ganga yvir til høvuðsdyrnar. Gamla parkeringsplássið lá nærmast dyrnum, og soleiðis ynskti hon tað. Hon vísir eisini á, at tað er ikki bara bara, at koyra inn á nýggja p-økið, tí har er stórur hæddarmunur, nú grivið er út fyri einum ætlaðum bilhúsi millum atkomuvegin og húsini.

Ógvusligt stríð

Stríðið hevur eftir øllum at døma verið sera hart til tíðir. Sosialurin veit, at báðir partar í fleiri umförum hava vent sær til kommununa og klagt hvønn annan, vakmyndatól eru sett upp at halda eyga við hvør øðrum, umframt at maðurin eitt skifti var skuldsettur fyri at hava hótt kvinnuna, men bleiv frikendur í tí málinum.

Stríðið snýr seg altso um atkomuvegin, sum Tórshavnar kommununa gjørdi í áttatiárunum. Sakførarin hjá kvinnuni vil vera við, at hon hevur hevdvunnan rætt at ferðast eftir atkomuvegnum, inn á ognina hjá grannanum, systkinabarninum, tí tað gjørdi pápi hennara øll árin, hann búði í húsunum.

Sakførarin hjá manninum vil vera við, at abbin og pápi kvinnuna høvdu eina avtalu um, at so skuldi vera. Hann hevur onga slíka avtalu við kvinnuna, sum nú eisini hevur

fingið onnur p-øki at seta bil sín á. Tí er ikki neyðugt hjá henni longur, at koma inn á hansara grundøki.

Roynið enn eina ferð

Fyri betri at kunna gera sær eina mynd av støðuni, valdi dómarin at flyta rættarfundin út til húsini, áðrenn hann skuldi gera eina niðurstøðu.

Eftir at hava sæð umstøðurnar heitti hann inniliga á partarnar um at finna eina semju sjálvir.

- Um eg skal gera ein úrskurð, so stendur móguliga annar parturin eftir við ongum. Í øllum førum annar parturin fer at vera skuffaður av mínari avgerð, segði dómarin.

Hann kom sjálvur við einum uppskotið um eina loysn, at maðurin tók niður tann partin av garðinum, sum forðaði innkoyringini til gamla parkeringsplássið, men at hann afturfyri fekk aftur fullan ræðisrætt av ognini hjá mammuni, har partur av gamla parkeringsplássinum hjá kvinnuni áður lá.

Dómarin og sakførararnir samdust tí um at fáa partarnar at seta seg við samráðingarborðið aftur í eini roynd at finna eina semju. Dómarin gav teimum tvær vikur freist, áðrenn hann sjálvur fór at taka málið upp til endaliga dómsviðgerð.

